

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W. C.
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2015 r. sygn. akt I ACa (...)
wydanym w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko Międzyzakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej "C." w P.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2018 r.,
zażalenia skarżącego W. C. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 r. (I C (...)) oddalił powództwo W. C. o zobowiązanie Międzyzakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej „C.” w P. do złożenia oświadczenia woli ustanawiającego na rzecz powoda odrębną własność lokalu mieszkalnego nr 57 położonego w P. przy ulicy J. 27 oraz zasądzenia kosztów wyodrębnienia tego lokalu i podziału nieruchomości.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powoda Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r. (I ACa (...)) oddalił ją. Z uzasadnienia wynika, że w

dniu 15 czerwca 2007 r. zarząd Spółdzielni podjął uchwałę nr 4/07 w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali i garaży w nieruchomości położonej w (...) przy ulicy J., zabudowanej budynkami mieszkalnymi o numerach 25,27,29 i 31 o nazwie „K.”. Budynki te stanowią jedną zorganizowaną całość pod względem funkcjonalnym i architektonicznym. Uchwała dotyczyła także mieszkania powoda. Powód i jego żona E. C. zaskarżyli tę uchwałę. Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 lutego 2013 r. została stwierdzona nieważność tej uchwały i oddalone powództwo w zakresie żądania powodów zobowiązania Spółdzielni do złożenia oświadczenia o ustanowieniu na ich rzecz odrębnej własności lokalu. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. oddalił apelację. W dniu 10 czerwca 2014 r. zarząd Międzyzakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej „C.” w P. podjął uchwałę nr 29/2014 w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali i garaży w nieruchomości przy ul. J. nr 25, 27, 29 i 31, która nie została zaskarżona przez powoda.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. (IC (...)) Sąd Okręgowy w P. ustalił, że uchwała zarządu Międzyzakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej z dnia 8 października 2014 r. Ne 53/2014 jest nieważna, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił, czyli w odniesieniu do uchwały nr 29/2014, przyjmując, że był to jedynie projekt uchwały.

W dniu 16 czerwca 2017 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w P. skarga powoda o wznowienie postępowania prowadzonego pod sygnaturą I C (...), w której powołał podstawę objętą art. 403 § 2 k.p.c. Podał, że po wydaniu tego wyroku pojawiły się nowe okoliczności i nowe dowody mogące mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mógł skorzystać w tym postępowaniu. Informację o nich powziął po zapoznaniu się z wyrokiem wydanym w sprawie I C (...), którym Sąd uznał za nieważną uchwałę nr 53/2014 i jednocześnie stwierdził, że uchwała tej Spółdzielni oznaczona numerem 29/2014 nie istniała, ponieważ była jedynie projektem uchwały, ostatecznie podjętej jako 53/2014 oraz wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) wydanego w dniu 19 kwietnia 2017 r. (I ACa (...)).

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę. Podał, że Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 r. (IC (...)) oddalił żądanie

powoda, uznając, iż nie została spełniona przesłanka bezczynności pozwanej, przewidziana w art. 49¹ u.sp. mieszk., skoro podejmowała ona kolejne uchwały zmierzające do realizacji obowiązku podziału nieruchomości i wydzielenia odrębnej własności lokali; odnosiło się to także do uchwały nr 29/2014. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r. nie uwzględnił apelacji powoda, podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że skuteczność podejmowanych przez pozwaną uchwał nie ma znaczenia dla oceny przesłanki bezczynności wskazanej w art. 49¹ u.sp. mieszk. Zaznaczył, że oddalenie powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały nr 29/2014 było spowodowane ustaleniem, że nie była ona uchwałą, a jedynie projektem, który przyjął oznaczenie 53/2014.

Powód w uzupełnieniu skargi podał, że o nowej okoliczności będącej podstawą wznowienia dowiedział się z lektury wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 kwietnia 2017 r. w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w P. (IC (...)). Domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie uchylenia go i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 403 § 2 k.p.c. wynika, że można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Ta przyczyna ma na celu wznowienie z uwagi na to, że prawomocne orzeczenie jest merytorycznie nieprawidłowe, ponieważ błędna była jego podstawa. Skarga o wznowienie postępowania oparta na przyczynach zwanych restytucyjnymi może zostać uwzględniona tylko wtedy, gdy między daną przyczyną wznowienia a treścią rozstrzygnięcia zostanie stwierdzony związek przyczynowy. Powołanie okoliczności faktycznych może stanowić podstawę wznowienia postępowania, jeżeli okoliczności te istniały w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, przed uprawomocnieniem się zaskarżonego orzeczenia, ale były dla strony „nieujawnialne”, czyli nie miała do nich dostępu, a zostały wykryte po prawomocnym zakończeniu sprawy. Nie mogą to być zatem okoliczności, które

wynikały z materiału procesowego, ale nie zostały dostrzeżone przez stronę, okoliczności, które powstały po uprawomocnieniu się zaskarżonego orzeczenia, czy też okoliczności, które zostały powołane przez stronę, ale nie były przedmiotem oceny sądu ze względu na ich nieistotność. Chodzi przy tym o okoliczności, które dotyczą przedmiotu sporu, o jakim rozstrzygnął sąd w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

W sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2015 r. fakt istnienia uchwały zarządu Spółdzielni nr 29/2014 był znany zarówno powodowi, jak i Sądom obu instancji. W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w P. powód wskazał, że pozwana usiłowała podjąć uchwałę nr 29/2014, która nie weszła w życie, a ponadto jest niezgodna z prawem jako naruszająca jego interes. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że zarzuty skarżącego kierowane do tej uchwały nie miały znaczenia dla oceny prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego. Zaznaczył także, że kwestia czy Spółdzielnia podjęła tę uchwałę w sposób prawidłowy, czy też nie, nie podlega badaniu w kontekście przesłanek objętych art. 49¹ u.sp. mieszk., ponieważ bezprawność ani skuteczność działania zarządu Spółdzielni nie należą do przesłanek zgłoszonego powództwa. Uznanie zatem przez Sąd Okręgowy w P. w wyroku z dnia 22 czerwca 2016 r., że uchwała nr 29/2014 nie została podjęta, ponieważ stanowiła jedynie projekt poddany ocenie członków spółdzielni i zaakceptowanie tego stanowiska przez Sąd Apelacyjny, nie wypełnia wymagań przewidzianych dla podstawy wznowienia postępowania objętej art. 403 § 2 k.p.c. Nie było podstaw do uznania, że powód nie miał wiedzy o charakterze tej uchwały w toku postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 maja 2015 r. Ponadto na brak związku charakteru tej uchwały z przedmiotem prawomocnie zakończonego postępowania wskazuje wywód tego Sądu zawarty w uzasadnieniu wyroku.

Z tych względów zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw zostało oddalone na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

